

Bátor Balog históriája

Irta: H. László Ary.

Kukorít a kakas fél tizenkettőre.
Belesír a szava az éjféli csöndbe,
Az éjféli csöndbe.
Hallja Balog István, Bátor Balog István.
Mögfordul a vackán. Virradhatna is mán.
Virradhatna is mán.
A ház előtt sikít, bömböl, jajgat a szél.
Figyel Balog István, Bátor Balog István,
Hogy a szél mit beszél.
Mögörren a kilincs. Mög né ijedj párom.
Mögfázik a kicsi, mig az éjfélt várom.
Vetve é az ágyom?
Eresszön be kelmed álgya mög az isten.
Fázik a gyerököm mögmelegszik ott benn.
Fölmelegszik itt benn.
Eresszön be István. Mi se látszik rajtam.
Nem habos a szájam, nem kék mán az ajkam.
Mi sé látszik rajtam.
Nem vótam én kendnek Bátor Balog István
Más száját csókoló hütlén felesége,
Gonosz felesége.
Mégis csak elküdütt, elküdütt kend messze.
Tudom miér küdütt, a gyerök elébe.
A gyerök elébe.
Eresszön be István. A fiát sé látta.
Odaát szültem mög a fényös világba,
Idegön világba.
Furcsa kis gyerek ez, olyanokat kérdöz:
Mi szorítja mindig a nyakamat édös,
A nyakamat édös?
Röszket Balog István, Bátor Balog István,
Hányja a körösztföt. Viz gyün a homlokán,
Föl is ül a vackán.
Erőt is vösz magán. Nem vagyok tán gyerök.
Aki möghalt nyugszik. Ajtót nyitni merök.
Ajtót nyitni merök.
Möggújítja a mécsöt, föllobog a lángja.
Hol ódalt hajolva, hol magasra nyúlva
Jár a falon árnya.
Kinýtija az ajtót, kitekint az éjbe...
Sönki sincs előtte, csak a kuvik száll kinnt,
Mög a villám fénye.

Becsukja az ajtót, nevet is magába,
No babonás löftem, kimöntem hiába,
Kimöntem hiába.
Nyújtózkodik égyet, heverne az ágyra,
Hát ott fekszik Örzse, Kerekes Örzsébet.
Gyerök a karjába.

Mög is szólal Örzse: Gyűjjék kend közelebb.
Hideg vót odakint, idebent melegebb,
Idebent melegebb.
Gyűjjék no közelebb, nézzön ide jobban,
Nézze mög, hogy mi van itt, a két karomban,
Ölelő karomban.

Mögdobban a szive. Nem fél Balog István.
Kapja a kezibe: Jaj de ügyes gyerök,
No ez ügyes gyerök.
Huszár löszöl úgy-é? Huszár löszöl kicsim.
Lösz néköd kis csákód, lovad, mög égy nyerög.
Égy igazi nyerög.

Fölnevet a kicsi. Játszik az apjával.
Mögtépi a bajsját. Játszik a hajával.
Fekete hajával.
Simogalja Istvánt dévajon nevetve:
Lelköm, édös apám úgyé, hogy szeretne,
Hogyha még lőhetne.

Átfogja a nyakát két kicsi kezével,
Benéz a szömébe fekete szömével,
Fekete szömével.
Mögriad most István, rágyün a félelöm,
Így nézütt Örzsébet, Kerekes Örzsébet
Azon az éjjelön.

Ne szorítsd a nyakam. Mondja Balog tompán.
De kékül az arca, hörgés gyün a torkán,
Hab is gyün az ajkán.
Égyütt sir a kuvik a szél sirásával,
Égyedül van István, Bátor Balog István
Kékfótos nyakával.

Kukorít a kakas hajnali kettőre.
Töhetik mán Istvánt, Bátor Balog Istvánt
A fekete földbe.
Súgnak a szomszédok: Möghalt Balog István
Ugyan mibe halt mög? Ugyan mi lelhetta?
Mögis néztük loppal. Tiszta vót a teste.
Csak íz kicsi kék fót vót az erős nyakán,
Mosoly az ajakán.